

cresc.

skjæ - - rer; Du er den Blomst, Du er den Blomst, hvis Duft og Glands mig
fry - der. *p* *ritard. pp*

2. Du er den Fugl, der synger i min Stue;
Du er det Billed, som mit Øje nyder;
Du er den Sol, som mine Skyer bryder;
: Og Du er Stjernen :| paa min Aftenbue.

C.Ploung.

58. Du kjender vel det lille, skjønn Land?

(Mit Hjem.)

E. Horneman.

Moderato.
dolce

1. Du kjen-der vel det lil- le, skjønn Land? Omkring dets Kyst sig snor det sal- te
Vand, lunt Bø- ge- sko- ven skyg-ger, og fra Muld sig Hve- de-
ak- set sky-der op som Guld. Du kjender det? O, der, kun der kan Livets
Sorg og Fryd mig vor- de kjær! Kan Li- vets Sorg og Fryd mig vor- de kjær!

2. Du kjender vel den lave, stille Bo?
I Stuen er der Fred, i Kamret Ro.
For Vinved vifter Lindens brede Blad,
Og Spurven kviddrer, Solen smiler glad.
Du kjender den? O, der, kun der
Jeg drømme kan og faa min Drøm saa kjær!

3. Du kjender vore Fædres gamle Vang,
Saa rig paa stolte Minder, Sagn og Sang?
Hvis Alvorsstemme vækker i mit Bryst
En Længsels Smerte og en Vemods Lyst?
Du kjender den? O, der, kun der
Jeg føler mig paa Jord mest Himlen nær!

Chr. Winther.